

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3CoCsp/16/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121465675
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Patricia Skotnická
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6121465675.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Patricie Skotnickej a členov JUDr. Romana Bolebrucha a JUDr. Miroslavy Saxovej v spore žalobcu: F. Q. T., T..I..N., S.: XX XXX XXX, Y. X, P., zastúpeného I. K., T..I..N., S.: XX XXX XXX, Y. X, P., proti žalovanému: Y. Q., S. XX, P., zastúpeného M. K., T..I..N., S.: XX XXX XXX, E. V.Á. X, Y., o zaplatenie 2.488,27 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 28.11.2022, č.k. 9Csp/19/2022-217, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 28.11.2022, č.k. 9Csp/19/2022-217, zamietol žalobu (výrok I.) a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.).

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 2.488,27 eura spolu s úrokom v sume 988,13 eura, úrokom z omeškania v sume 272,54 eura a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.478,77 eura od 08.04.2021 do zaplatenia. Dôvodil, že na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020 uzavretej medzi L. Ú.L. P., D..T. ako postupcom a žalobcom (ako postupníkom) (ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávok“) v spojení so žiadosťou o postúpenie a prevod zo dňa 07.04.2021 postúpil na neho postupca pohľadávku voči žalovanému; v čase predmetného postúpenia bol žalovaný, napriek písomnej výzve banky, v nepretržitom omeškaní so splnením peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Žalobca ďalej uviedol, že jeho právny predchodca (L. Ú. P., D..T.) poskytol žalovanému na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 21.05.2015, č. úverového účtu XXXXXXXXXXXXXXXX, (ďalej len „zmluva o úvere“ alebo „úverová zmluva“) úver v sume 4.000 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť formou pravidelných mesačných splátok. Žalovaný však neplnil svoje zmluvné povinnosti riadne a včas, tak ako to vyplývalo z výpisu z úverového účtu, a preto ho právny predchodca žalobcu vyzval na úhradu omeškaných úverových splátok so súčasným upozornením na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti jeho pohľadávky. Vzhľadom na to, že žalovaný napriek tejto písomnej výzve nepristúpil k úhrade omeškaných úverových splátok, vyhlásil dňa 09.04.2019 právny predchodca žalobcu mimoriadnu splatnosť úveru a súčasne žalovaného vyzval na zaplatenie dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu ku dňu jej postúpenia predstavovala sumu 3.748,94 eura a pozostávala z istiny 2.478,77 eura, riadneho úroku v sume 988,13 eura, úroku z omeškania v sume 272,54 eura a poplatkov v sume 9,50 eura, všetko v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok. Žalovaný ani po postúpení pohľadávky nevykonával žiadne úhrady.

3. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 20.09.2021, č.k. 44Rp/363/2021, namietal, že si žalobca (zrejme mal na mysli právneho predchodcu žalobcu - pozn. odvolacieho súdu) nesplnil povinnosť podľa § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“),

preto nebol oprávnený predmetný úver zosplatiť a následne postúpiť svoju pohľadávku na žalobcu ako na postupníka; nebola potom daná jeho aktívna vecná legitímácia v spore. Žalobca nepreukázal ani, že pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 09.04.2019 a vyzval ho na úhradu dlžnej sumy. Z jeho žaloby podľa mienky žalovaného nebolo zrejmé, kedy dlh vznikol, z čoho pozostáva a ako dospel žalobca práve k žalovanej sume. Žalovaný tvrdil, že súčasťou úverovej zmluvy sa nestali všeobecné obchodné podmienky (ďalej len „VOP“), preto sa s nimi, a napokon ani s vopred pripravenou, formulárovou zmluvou, nemal možnosť oboznámiť. V ďalšom, namietajúc absenciu, resp. i nesprávnosť, povinných obsahových náležitostí úverovej zmluvy, mal za to, že úver poskytnutý na jej základe treba považovať za bezúročný a bez poplatkov; konkrétne boli nesprávne uvedené predpoklady použité na výpočet RPMN, nesprávne bola stanovená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, celková výška a mena spotrebiteľského úveru, vrátane podmienok upravujúcich jeho čerpanie, čo malo za následok nesprávne uvedenie RPMN; v úverovej zmluvy nebola správne vyjadrená ani doba jej trvania.

4. Žalobca v reakcii na uvedené vysvetlil, že zmluvné strany si dohodli možnosť vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru v bode 5. úverovej zmluvy. Jeho právny predchodca vyzval žalovaného výzvou zo dňa 28.02.2019 na úhradu omeškaných splátok v sume spolu 211,92 eura, so súčasným upozornením na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru; keďže výška mesačnej splátky predstavovala sumu á 67,35 eura, žalovaný sa nachádzal v omeškaní s plnením svojich povinností viac ako 3 mesiace. Žalobca predložil poštový podací hárok o daní listiny zo dňa 28.02.2019 na poštovú prepravu uvádzajúc, že reťazec na jeho okraji, s číselným kódom, predstavuje dátum podania zásielky na poštovú prepravu. Vzhľadom na to, že žalovaný na predmetnú výzvu nereagoval, právny predchodca žalobcu vyhlásil podaním zo dňa 09.04.2019 mimoriadnu splatnosť úveru. Žalobca sa nestotožnil s názorom žalovaného o absencii zákonom stanovených náležitostí úverovej zmluvy, resp. s ich nesprávnosťou. Podľa neho neobstála ani námietka nedostatku VOP, resp. ich nepodpísania žalovaným. V závere vyjadrenia žalobca ozrejmil, že žalovaný čerpal titulom úveru peňažné prostriedky v celkovej sume 4.000 eur, pričom uhradil sumu 3.509,97 eura.

5. Žalovaný zotrval na námietke nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu, že síce preukázal existenciu výzvy pôvodného veriteľa podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, avšak nepreukázal jej doručenie. Navyiac, z obsahu tejto výzvy vyplýva, že veriteľ podmieňoval možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru zaplatením celej dlžnej čiastky, a teda nie len splátky, s ktorou bol v omeškaní; spotrebiteľ sa po upozornení veriteľa na možnosť predčasného zosplatenia úveru má pritom možnosť brániť tak, že zaplatí konkrétnu splátku, s ktorou je v omeškaní viac ako 3 mesiace, preto je potrebné, aby veriteľ túto konkrétnu splátku vo výzve špecifikoval. Vzhľadom na to, že výzva právneho predchodcu žalobcu túto náležitosť neobsahovala, vyhodnotil ju žalovaný ako neplatný právny úkon, považujúc potom i predčasné zosplatenie úveru zo dňa 09.04.2019 za neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka; navyiac v tomto smere žalobca nepreukázal, že mu uvedená listina bola doručená. Vo vzťahu k splneniu podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „zákon č. 483/2001 Z.z.“) žalovaný doplnil, že podľa úverovej zmluvy pripadol termín konečnej splatnosti úveru na 17.05.2024, ktorý ešte nenastal, pričom v zmysle § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) predmetom postúpenia môžu byť len také pohľadávky u ktorých nastala prirodzená splatnosť celého spotrebiteľského úveru alebo u ktorých došlo k vyhláseniu predčasne splatnosti celého úveru. Vzhľadom na neplatné zosplatenie úveru neboli splnené podmienky podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.

6. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie, pričom mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ uzavrel so žalovaným ako dlžníkom dňa 21.05.2015 zmluvu o úvere. Jej predmetom bolo poskytnutie splátkového úveru v sume 4.000 eur za podmienok dohodnutých v zmluve, v zmysle ktorých sa dlžník zaviazal poskytnutý úver splatiť, platiť úroky a plniť i ďalšie podmienky. Podľa zmluvy bol úver v sume 4.000 eur dohodnutý s fixnou úrokovou sadzbou vo výške 14,90 % ročne, mesačnou splátkou á 67,35 eura splatnou k 25. dňu v kalendárnom mesiaci; splatnosť prvej splátky bola dohodnutá ku dňu 17.06.2015, počet splátok predstavoval 108, konečná splatnosť úveru mala nastať ku dňu 17.05.2024. Zmluvné strany si dohodli i RPMN vo výške 16,57 %, priemernú RPMN s hodnotou 16,33 %, pričom celková čiastka spojená s úverom predstavovala 7.353,25 eura. Predmetnú úverovú zmluvu posúdil konajúci súd ako zmluvu spotrebiteľskú v zmysle ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zároveň ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa vtom čase platného zákona č. 129/2010 Z.z., keď právny predchodca žalobcu mal pri jej uzatváraní a plnení postavenie dodávateľa, pretože konal v

rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, a na strane dlžníka vystupoval spotrebiteľ - fyzická osoba. Úverová zmluva bola pripravená na formulári (vrátane znenia úverových podmienok), ktorý vopred pripravil právny predchodca žalobcu, bez možnosti dlžníka meniť jeho obsah a text.

7. V ďalšom sa konajúci súd zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorú tento odvodzoval od zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020 a prílohy k nej. Ozrejmil pritom, že vecná legitímácia v danom prípade súvisela so splnením podmienok podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., ako lex specialis vo vzťahu k § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., v nadväznosti na predpoklady v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Medzi podmienky postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. patrí, že postupovaná pohľadávka je zročná, t.j. je buď po konečnom termíne splatnosti úveru (nastala splatnosť už aj poslednej úverovej splátky) alebo ide o pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred týmto termínom z dôvodu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Zistiac, že podľa úverovej zmluvy mala konečná splatnosť úveru nastať až poslednou splátkou zročnou dňa 17.05.2024, konajúci súd ustálil, že splatnosť úveru v celom rozsahu mohla v čase postúpenia pohľadávky nastať iba z dôvodu vyhlásenia jeho predčasnej splatnosti; preto sa v ďalšom zaoberal skúmaním splnenia podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Ozrejmil, že zákonnou podmienkou účinného vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru je predchádzajúce upozornenie dlžníka zo strany veriteľa na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní, keďže spotrebiteľovi musí byť daná možnosť odvrátiť následky spočívajúce v zosplatnení celého úveru; až následne po márnom uplynutí minimálne 15 dňovej lehoty môže veriteľ realizovať právo vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. Vo vzťahu k upozorneniu dlžníka mal pritom zákonodarca na mysli adresovanú písomnosť, ktorá sa musí nevyhnutne dostať do sféry dispozície spotrebiteľa a z ktorej obsahu musí byť zrejme nielen splnenie zákonných podmienok režimu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ale i výslovné upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva dodávateľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

8. Vychádzajúc zo skutkových tvrdení žalobcu jeho právny predchodca realizoval vyhlásenie mimoriadnej splatnosti sporného úveru listami zo dňa 28.02.2019 (upozornenie podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) a zo dňa 09.04.2019 (oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru). Pokiaľ žalobca poukazoval na výzvu zo dňa 28.02.2019 (Tretia upomienka - pokus o zmier), ktorou jeho predchodca vyzval žalovaného na úhradu záväzkov plynúcich z úverovej zmluvy s tým, že eviduje pohľadávku po lehote splatnosti v sume 211,92 eura, upozorniac ho na jeho právo požadovať vrátenie celej poskytnutej sumy s príslušenstvom pred dátumom splatnosti, súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca v konaní nepredložil žiaden relevantný doklad preukazujúci odoslanie alebo doručenie tejto výzvy žalovanému. Za taký podľa jeho mienky nebolo možné označiť poštový podací hárok, z ktorého táto skutková okolnosť nevyplývala a nepreukazoval ju ani reťazec vytlačený na jeho okraji; nepochybne teda žalobca neunesol dôkazné bremeno a doručenie výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v konaní nepreukázal. Zároveň, z jeho právneho úkonu (výzva zo dňa 28.02.2019 - pozn. odvolacieho súdu) bolo zjavné, že veriteľ podmieňoval právo vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru uhradením celej dlžnej čiastky, a teda nie len omeškanej splátky, s tým, že v opačnom prípade bude žiadať vrátenie celej poskytnutej sumy pred dátumom splatnosti; suma 211,92 eura pritom predstavovala viac ako 3-násobok splátky, a teda zahŕňala v sebe rôzne poplatky. Vychádzajúc z textácie „najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky“, súd prvej inštancie dovodil, že veriteľ je povinný v upozornení jasne uviesť, s ktorou splátkou sa spotrebiteľ dostal do omeškania viac ako 3 mesiace, nakoľko tento má možnosť brániť sa jej zaplatením; listina „Tretia upomienka“ - pokus o zmier však tieto zákonné náležitosti nespĺňala, keďže veriteľ ňou vyzýval na okamžité zaplatenie sumy 211,92 eura, a preto z nej nemohol konajúci súd ustáliť, s ktorou konkrétnou splátkou bol žalovaný v omeškani. Tento právny úkon vyhodnotil ako neurčitý, a to aj z dôvodu, že z neho nebolo možné určiť, či bol žalovaný v omeškani s nejakou splátkou po dobu 3 mesiace.

9. Pre úplnosť konajúci súd dodal, že písomnú výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (ktorej doručenie žalovanému nebolo preukázané) je potrebné považovať za hmotnoprávny úkon, na nastúpenie účinkov ktorého sa vzťahuje ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a preto aby vyvolalo zamýšľaný hmotnoprávny účinok, musí sa dostať do hmotnoprávnej sféry adresáta; takýto záver však vo vzťahu k žalovanému z vykonaného dokazovania nevyplýnul. Žalobca nedoložil žiaden doklad o odoslaní alebo o doručení tejto výzvy žalovanému, a teda nepreukázal, že sa jeho písomná výzva mohla dostať do jeho dispozície sféry. Aplikáciu tohto kogentného ustanovenia Občianskeho zákonníka nemôžu strany vylúčiť svojou dohodou, preto bez doručenia písomnej výzvy do dispozície

sféry žalovaného nemohli byť splnené podmienky ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka.

10. Vzhľadom na to, že žalobca neposkytol súdu relevantné dôkazy preukazujúce splnenie všetkých podmienok predčasného zosplatnenia úveru, konajúci súd vyhodnotil vykonané zosplatnenie ako rozporné so zákonom a daný právny úkon z tohto dôvodu za neplatný. Pokiaľ nedošlo k zročniti úveru zo strany právneho predchodcu žalobcu, tento postúpil pohľadávku voči žalovanému v rozpore s § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.

11. Konajúci súd uzavrel, že opomenutím postupu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka, aj s poukazom na účel daného ustanovenia, ktorým je umožnenie spotrebiteľovi dať mu určitú poslednú možnosť k splateniu dlhu predtým, ako dodávateľ využije svoje právo žiadať zosplatnenie dlhu naraz, nemohlo zo strany právneho predchodcu žalobcu dôjsť k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, čo v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka zakladá neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, a má za následok nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu; pre nesplnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky podľa lex specialis, sa už ďalej nezaoberal podmienkami podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., pričom neskúmal ani dôvodnosť výšky uplatneného nároku. Súd prvej inštancie pritom podotkol, že zo žaloby žalobcu ani nebolo zrejmé, z čoho pohľadávka pozostávala, ako žalobca k žalovanej sume dospel. Na uvedenom základe, za aplikácie § 497 Obchodného zákonníka, § 39, § 52 ods. 1 až ods. 4, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 9, § 54 ods. 1, ods. 2, § 524 ods. 1, ods. 2, § 526 ods. 1, ods. 2, § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. súd prvej inštancie žalobu zamietol.

12. Súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, s tým, že o konkrétnej výške náhrady rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p. Dôvodil, že v otázke doručovania do dispozičnej sféry adresáta zaujal stanovisko Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“) v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR pod R 4/2021. Vyplyva z neho, že ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neodporuje a zásade zmluvnej voľnosti zodpovedá aj dohoda spotrebiteľa a veriteľa v spotrebiteľskej zmluve o tom, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa. K rovnakým záverom dospel pritom Najvyšší súd SR i v rozhodnutiach, sp. zn. 5Cdo 129/2010 a sp. zn. 1ObdoV 63/2005, a preto možno tieto považovať za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka možno dovodiť, že adresátovi právneho úkonu poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu a taktiež istotu, aby účinky právneho úkonu nenastali bez toho, aby mu nebolo umožnené sa s ním oboznámiť. Odosielateľ má mať však na druhej strane istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvolá zamýšľané právne následky. Na uvedenom základe žalobca nesúhlasil s právnym názorom konajúceho súdu, ktorý na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne vec i nesprávne právne posúdil. Sústredil sa pritom chybné na otázku preukazovania doručovania výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Žalobca zdôraznil, že výzvu zo dňa 28.02.2019, ktorá mala charakter výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, riadne doručoval žalovanému, čo preukázal priložením poštového podacieho hárku k výzve. Keďže išlo o zákonom predpokladaný režim doručovania písomností, nebolo mu zrejmé, z akého dôvodu konajúci súd vyhodnotil tento dôkaz za irelevantný, resp. nedostatočný. Neexistuje totiž žiaden logický, ani právny argument, pre ktorý by podací hárkok nemal mať kvalitu dôkazu preukazujúceho doručovanie do dispozičnej sféry adresáta; taký napokon neuvádza ani súd prvej inštancie, keď len argumentuje povinnosťou doručovať zásielku doporučené s doručenkou, ktorá povinnosť však nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal i na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR v rozhodnutiach, sp. zn. 2Sžf 8/2009, sp. zn. 5Obdo 2/2017, Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 174/2009, a napokon i na rozhodnutia odvolacích súdov (Krajský súd v Prešove rozhodnutie sp. zn. 13CoCsp/43/2020, Krajský súd v Žiline rozhodnutie sp. zn. 9CoCsp/9/2021, Krajský súd v Trenčíne, sp. zn. 6CoCsp/8/2022, sp. zn. 17CoCsp/15/2021, Krajský súd v Košiciach, sp. zn. 11CoCsp/14/2021). Súdna prax teda dlhodobo akceptuje podací

hárok ako relevantný dôkaz preukazujúci doručovanie zásielky do dispozičnej sféry adresáta, či už v režime verejného alebo súkromného práva. Žalobca tiež podotkol, že v prípade pochybností o obsahu doručovanej písomnosti by to bol žalovaný, na ktorom by viazlo dôkazné bremeno. V danej veci išlo o štandardné doručovanie v súkromnoprávných vzťahoch, s tým, že zásielka bola napokon žalovanému i doručená. Slovenská pošta, a.s. totiž v rámci poskytovania online služieb umožňuje sledovanie zásielok, a preto po zadaní podacieho čísla možno zistiť osud zásielky, v danom prípade, že táto bola žalovanému riadne doručená dňa 06.03.2019. Záver vyslovený konajúcim súdom potom bol v rozpore s objektívnou realitou.

14. Žalobca uzavrel, že podľa podacieho hárku nesporne preukázal, že jeho právny predchodca doručoval výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na zmluvne dohodnutú adresu žalovaného, a teda preukázal doručovanie do jeho dispozičnej sféry; napokon je zjavné, že žalovaný si zásielku i prevzal, čo tento účelovo a klamlivo poprel. Žalobca bol tak toho názoru, že nemožno mať žiadnych pochyb o splnení podmienok pre platné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a následne i pre platné postúpenie pohľadávky, ktorá je predmetom sporu. Právne závery konajúceho súdu uvedené popierajúce hodnotil ako neprípustné, navyiac, postihnuté vadou nepreskúmateľnosti a nepredvídateľnosti, a tak porušujúce jeho práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Žalobca podotkol, že aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu (sp. zn. 8Cdo 169/2020) pripúšťa, aby za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, za podmienky, že jeho obsahom bola aj výzva dlžníkovi na zaplatenie, čo v danom prípade bolo jednoznačne splnené; nenastal teda rozpor s ustanovením § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Na uvedenom základe žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe vyhovel alebo ho zrušil a vec vrátil konajúcemu súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu považoval argumentáciu žalobcu za nedôvodnú, miestami nekorešpondujúcu s obsahom odôvodnenia konajúceho súdu. Súd prvej inštancie v ňom pritom presvedčivo vysvetlil, prečo podací hárok nemožno považovať za dôkaz o doručení zásielky jej adresátovi. Ak by žalobca i preukázal pravosť podacieho hárka, preukázal by tak maximálne odoslanie zásielky, nie však jej doručenie do dispozície žalovaného; po odoslaní musí zásielka totiž prejsť do miesta jej doručenia, čo podací hárok nijako nepreukazuje. Pritom názor žalobcu ani nemá oporu v platnom práve, keď nemožno vychádzať len z predpokladov dôjdenia zásielky jej adresátovi. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Obo 283/2003, podľa ktorého musí byť v súdnom konaní nepochybne preukázané doručovanie jednostranného právneho úkonu. Konajúci súd pritom nič netvrdil o povinnosti doručovať zásielku doporučené.

17. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukázal na ním vybrané rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, tieto sa podľa mienky žalovaného netýkali procesnej situácie v skúmanej veci, v prípade rozhodnutí krajských súdov, tieto nepredstavovali rozhodnutia najvyšších súdnych autorít. Na uvedenom základe žalovaný uzavrel, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v otázke doručenia výzvy pôvodného veriteľa zo dňa 28.02.2019 do jeho dispozičnej sféry; skutkový, aj právny záver prijatý konajúcim súdom v tomto smere preto možno považovať za správny.

18. Žalovaný, v súvislosti s poukazom žalobcu na možnosť sledovania zásielok v rámci služieb Slovenskej pošty, a.s. a tvrdením, že mu zásielka s výzvou zo dňa 28.02.2019 napokon bola doručená, považoval takto uplatnené tvrdenia za neprípustné novoty v odvolacom konaní. Pokiaľ išlo o obsahové náležitosti právneho úkonu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 7CoCsp/1/2022. Na uvedenom základe navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

19. Žalobca v odvolacej replike zotrval na argumentácii, že v konaní dostatočne preukázal doručovanie výzvy zo dňa 28.02.2019 žalovanému, a to prostredníctvom poštového podacieho hárka; poukazom na reťazec na jeho okraji, ktorý je automaticky pridávaný v stredisku tlače, a v ňom uvedeným číselným kódom XXXXXXXX, zodpovedajúcim dátumu dania zásielky na poštovú prepravu, uniesol dôkazné bremeno o podaní zásielky na poštovú prepravu.

20. Žalovaný v stanovisku zo dňa 03.04.2023 nesúhlasil s názorom prezentovaným žalobcom. Samotný poštový podací hárok podľa neho totiž nie je spôsobilý preukázať doručenie písomnosti do dispozičnej sféry jej adresáta. V tomto smere poukázal na závery Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo 191/2021, podľa ktorého na preukázanie doručenia jednostranného právneho úkonu postačuje vrátená súdna zásielka s poznámkou doručovateľa, že si ju adresát nevyzdvihol v odbernej lehote. Žalovaný pritom uviedol, že poprel skutkové tvrdenie ohľadne doručovania právneho úkonu zo dňa 28.02.2019, a preto žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania svojich tvrdení. Podporne žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci sp. zn. 17CoCsp/25/2022.

21. Odvolací súd preskúmal a prejednal odvolanie žalobcu v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý možno považovať za dostatočne odôvodnený, a tým za preskúmateľný, je potrebné zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. Podstatou odvolacej argumentácie žalobcu bol jeho nesúhlas so skutkovým zistením konajúceho súdu o tom, že nepreukázal doručenie výzvy zo dňa 28.02.2019, ktorou jeho právny predchodca vyzval žalovaného na úhradu záväzkov vyplývajúcich z úverovej zmluvy v sume 211,92 eura so súčasným upozornením na jeho právo požadovať vrátenie celej poskytnutej sumy pred dátumom splatnosti, jej adresátovi a s na to nadväzujúcim záverom, že nespĺnil podmienky podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka na predčasné zosplatnenie úveru; uvedené malo mať za následok neplatnosť tohto právneho úkonu právneho predchodcu žalobcu pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka) a vyústilo do záveru o neplatnom postúpení pohľadávky pôvodného veriteľa na žalobcu s tým, že žalobcovi v takom prípade nesvedčí aktívna vecná legitímácia domáhať sa jej zaplatenia v spore. Pri formulovaní svojich záverov vychádzal súd prvej inštancie pritom z toho, že dôkazom o realizácii výzvy zo dňa 28.02.2019 nemôže byť podací hárok predložený žalobcom, vrátane reťazca vytlačeného na jeho okraji; s touto úvahou konajúceho súdu a na jej základe prijatými závermi sa odvolací súd nestotožnil.

23. Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že žalobca, na námietku žalovaného vytýkajúcu mu, že už priamo v žalobe neopísal skutkové tvrdenia týkajúce sa výzvy zo dňa 28.02.2019 a jej doručenia žalovanému, ktorý jej prijatie popieral, uviedol, že k žalobe doložil poštový podací hárok preukazujúci, že zásielku s predmetnou výzvou dal jeho právny predchodca na poštovú prepravu; poukázal pritom na reťazec vytlačený na okraji podacieho hárku „UPOMIE_NEZ_20190301213406_100PP.DAT_afp_JOBID_2527606_CPSC6_1_HAROK“ automaticky pridávaný v stredisku tlače, s tým, že tam uvedený číselný kód XXXXXXXX predstavoval dátum podania zásielky na poštovú prepravu (viď podanie žalobcu zo dňa 11.01.2022 na č.l. 133). Žalovaný v reakcii v podaní zo dňa 20.04.2022, ani v ďalšom priebehu konania na súde prvej inštancie, tieto skutkové tvrdenia žalobcu účinne v zmysle § 151 ods. 2 C.s.p. nepoprel; preto sa tieto skutkové tvrdenia žalobcu - ohľadne podania zásielky na poštovú prepravu vo väzbe na poštový podací hárok dňa 01.03.2019 (čomu zodpovedal žalobcom udávaný číselný kód 20190301) považovali za nesporné (§ 151 ods. 1 C.s.p.) a konajúci súd z nich mal vychádzať, bez potreby ich v ďalšom preukazovať. Súd prvej inštancie však nesprávne ustálil, že žalobca dôkaz o odoslaní, príp. doručení zásielky s výzvou podľa § 53 ods. 9 C.s.p. žalovanému nepredložil. V tejto súvislosti hodno podotknúť, že pokiaľ mal konajúci súd pochybnosti ohľadne pravosti žalobcom predloženého podacieho hárka, nič mu nebránilo v tom, aby majúc vedomosť o podacom čísle zásielky zo dňa 28.02.2019 (I.) vykonal dokazovanie o jej preprave žalovanému v súlade s § 295 C.s.p. Ustanovenie § 295 C.s.p. ukladá súdu v spotrebiteľskom spore vykonať ex offio aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd môže považovať vykonanie dôkazného prostriedku za nevyhnutné nielen vtedy, ak je to potrebné na preukázanie skutočností tvrdených slabšou stranou (spotrebiteľ), ale tiež vtedy, ak je to potrebné na vyvrátenie skutočností preukazovaných silnejšou stranou (dodávateľ), pričom jeho právo nie je v tomto smere zákonom časovo obmedzené (k tomu aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo 233/2021).

24. V tomto smere považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že v odvolacom konaní nemohol prihladať na tvrdenia uvedené žalobcom v odvolaní ohľadne prevzatia zásielky s výzvou zo dňa 28.02.2019 žalovaným dňa 06.03.2019, ktoré žalobca zistil v rámci sledovania zásielky v online priestore Slovenskej pošty, a.s. po zadaní jej podacieho čísla, keďže tieto žalobca neuviedol v konaní na súde prvej inštancie,

a preto tieto predstavovali neprípustné novoty v zmysle § 366 C.s.p.; na tieto v tomto štádiu konania (na rozdiel od konania na súde prvej inštancie - pozn. odvolacieho súdu) nemohol brať zreteľ.

25. Pokiaľ ide o závery konajúceho súdu týkajúce sa neunesenia dôkazného bremena žalobcu o odoslaní zásielky s výzvou zo dňa 28.02.2019 vo väzbe na poštový podací hárok a nepreukázania, že sa táto dostala do dispozičnej sféry žalovaného, odvolací súd udáva, že obdobnú otázku skúmal Najvyšší súd SR v aktuálnom rozhodnutí, sp. zn. 4Cdo 90/2023. V ňom sa zaoberal správnosťou úvahy súdov nižších inštancií, podľa ktorej žalobca podacímí hárkami vzťahujúcimi sa k výzvam podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nepreukázal ich skutočné doručenie adresátovi, resp. že sa tieto dostali do jeho dispozičnej sféry; inak povedané skúmal, či doručenie do dispozičnej sféry adresáta preukázané podacím hárkom spôsobuje účinky riadneho doručenia, pokiaľ je adresátom spotrebiteľ. Najvyšší súd SR pritom zdôraznil, že danou otázkou sa zaoberal už v rozhodnutí publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu pod R 4/2021 a vyslovil, že ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje režim doručovania hmotnoprávných úkonov. Podľa neho pôsobí prejav vôle voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. V danom prípade sa jedná o takzvanú teóriu dôjdenia, a teda pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane do sféry jeho dispozície, pričom už týmto okamihom začína pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie „dostane do jeho dispozičnej sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov, ale je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávného úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy nadobudol adresát hmotnoprávného úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávného úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah (k tomu aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo 129/2010). V ďalšom dovolací súd upriamil pozornosť i na iné jeho rozhodnutie, sp. zn. 2Sžf 8/2009, podľa ktorého je na účastníkovi konania (podľa C.s.p. na strane sporu - pozn. odvolacieho súdu), aby preukázal odoslanie podania súdu, či už podacím lístkom, predložením druhopisu podania s potvrdením podateľne súdu o prevzatí zásielky doručenej osobne, predložením výpisu z elektronickej pošty o odoslaní zásielky alebo predložením telefaxového potvrdenia o bezchybnom odoslaní podania spolu s potvrdením, že podanie bolo odoslané príslušnému súdu s výsledkom doručenia, ako i na rozhodnutie, sp. zn. 5Obdo/2/2017, v otázke splnenia povinnosti doručiť pozvánku na zhromaždenie spoločnosti s ručením obmedzeným druhej sporovej strane (žalobcovi) pomocou podacieho lístka, ustálic, že táto sa dostala do sféry jej dispozície a strana mala tak vytvorenú možnosť sa valného zhromaždenia zúčastniť. Vzhľadom na závery vyplývajúce z označených rozhodnutí Najvyšší súd SR vyhodnotil právny názor odvolacieho súdu, že žalobca nepreukázal doručenie výziev (podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), keď neakceptoval podacie hácky o ich podaní na poštovú prepravu na adresu žalovaného, ktorými preukazoval ich doručenie, za nesprávny.

26. S poukazom na vyššie prijaté závery Najvyššieho súdu SR, ktoré možno plne aplikovať i na preskúmanú vec, je odvolací súd toho názoru, že žalobca predložením podacieho hárika vo vzťahu k doručovaniu výzvy zo dňa 28.02.2019 v spojení so skutkovým tvrdením o jeho podaní na poštovú prepravu dňa 01.03.2019 (č.l. 133), ktoré žalovaný relevantným a účinným spôsobom nesporeoval, preukázal, že predmetná výzva sa dostala do sféry dispozície žalovaného a tento sa s ňou mohol oboznámiť; z poštového podacieho hárika pritom vyplýva, že právny predchodca žalobcu doručoval zásielku s predmetnou výzvou prostredníctvom pošty na meno žalovaného a na adresu jeho bydliska podľa úverovej zmluvy, ktoré okolnosti žalovaný v priebehu konania nesporeoval. Žalovaný pritom (a to treba zdôrazniť) relevantným spôsobom nespochybnil, že by sa predmetná zásielka z určitého dôvodu nedostala (nemohla dostať) do sféry jeho dispozície, resp. že by sa na doručovacej adrese nezdržival. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel v odôvodnení napadnutého rozsudku k odlišným právnym záverom a vyhodnotil poštový podací hárok predložený žalobcom za nepostačujúci na preukázanie doručovania zásielky s výzvou zo dňa 28.02.2019 žalovanému (do sféry jeho dispozície), v dôsledku čoho nemal za preukázané splnenie podmienok pre platné predčasné zosplatnenie úveru ku dňu 09.04.2019 a následne ani pre platné postúpenie žalovanej pohľadávky na žalobcu (§ 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.), treba tieto považovať za chybné a zamietnutie žaloby žalobcu z tohto dôvodu za nesprávne.

27. Hodno uviesť, že i keď sa konajúci súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zaoberal i obsahovými náležitosťami výzvy právneho predchodcu žalobcu zo dňa 28.02.2019, konštatujúc, že z nej nemožno ustáliť, s ktorou konkrétnou splátkou bol žalovaný v omeškaní, resp. či bol v omeškaní s nejakou splátkou po dobu 3 mesiace, a preto túto výzvu považoval za neurčitú, jeho načrtnutá myšlienková úvaha sa následne neprejavila a nevýústila do právneho posúdenia prípadnej neplatnosti tohto právneho úkonu pre jeho neurčitosť vo väzbe i na ustanovenie § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorého (ne)správnosť by následne mohla byť predmetom prieskumu na základe opravného prostriedku. Konajúci súd v odôvodnení svojho rozhodnutia totiž viac krát zdôraznil, že žalobca neposkytol relevantný dôkaz preukazujúci doručenie písomnej výzvy zo dňa 28.02.2019 do dispozičnej sféry žalovaného, čím nepreukázal splnenie podmienok pre predčasné zosplatnenie úveru a platné postúpenie pohľadávky pôvodného veriteľa, čo bolo nepochybne dôvodom zamietnutia celej žaloby. V tejto súvislosti považuje odvolací súd však za vhodné dať do pozornosti, že i touto otázkou sa už zaoberal Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo 123/2022 dospejúc k záveru, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu úveru, nie je podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu, nakoľko žiadnu takú povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá; v takom prípade treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 vety druhej Občianskeho zákonníka je potrebné predpokladať, že zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatnenia 3 mesiace po splatnosti.

28. Vychádzajúc z vyššie uvedeného a jeho sumarizáciou žalobca dôvodne vytykal konajúcemu súdu pochybenie pri hodnotení poštového podacieho hárka vzťahujúceho sa k výzve zo dňa 28.02.2019 ako dôkazu nepreukazujúceho danie zásielky s predmetnou výzvou na poštovú prepravu na adresu žalovaného vo väzbe na ním uvádzané a žalovaným nepopreté skutkové tvrdenia; v dôsledku toho vyhodnotil (zatiaľ) nesprávne, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno splnenia predpokladov pre predčasné zosplatnenie úveru, toto posúdil ako neplatné a postúpenie pohľadávky z celého úveru za vykonané v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., čo malo za následok zamietnutie žaloby bez toho, aby sa zaoberal opodstatnenosťou žalobcom uplatneného nároku. Uvedené pritom vyslovil odvolací súd bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom prezumoval oprávnenie právneho predchodcu žalobcu úver predčasne zosplatniť, ktoré okolnosti spochybňoval v priebehu konania žalovaný. Žalovaný pritom okrem neurčitosti výzvy zo dňa 28.02.2019 (pre neoznačenie konkrétnej omeškanej splátky), namietal, že 1/ VOP, ktoré neprevzal, sa nikdy nestali neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy a neboli do nej relevantne inkorporované, 2/ nie je zjavné, či boli zachované zákonné lehoty podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, 3/ pôvodný veriteľ postupoval v rozpore s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., 4/ žalobca neuniesol dôkazné bremeno konania s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., ktorá skutočnosť má za následok postup podľa § 11 ods. 2 citovaného zákona (nemožnosť jednorazového zosplatnenia úveru), pričom tiež spochybňoval úplnosť, ako i správnosť špecifikovaných obsahových náležitostí úverovej zmluvy; relevanciou týchto námietok, ktoré mali nepochybne vplyv na dôvodnosť nároku žalobcu, sa konajúci súd nezaoberal a na tieto v odôvodnení napadnutého rozsudku nedal odpoveď. Za tohto stavu neostalo odvolaciemu súdu iné, ako napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p. zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 C.s.p.). V ňom, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 2 C.s.p., súd prvej inštancie posúdi dôvodnosť nároku žalobcu v intenciách jeho skutkových tvrdení a procesnej obrany žalovaného. Konajúci súd vykoná ex offo súdny prieskum obligatórnych obsahových náležitostí úverovej zmluvy, vrátane toho, či pôvodný veriteľ posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, posúdi žalobcom tvrdené splnenie zákonom stanovených podmienok pre predčasné zosplatnenie úveru zo strany Všeobecnej úverovej banky, a.s. a následné postúpenie pohľadávky voči žalovanému v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. vo väzbe na § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. (z pohľadu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu). Na základe vykonaných dôkazov konajúci súd ustáli skutkový stav potrebný pre svoje rozhodnutie, toto uvedie v odôvodnení rozhodnutia, spolu s uvedením záverov o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci, ku ktorým dospel. Svoje rozhodnutie odôvodní spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 220 ods. 2 C.s.p. tak, by obsahovalo dostatok dôvodov a ich uvedenie bolo zrozumiteľné.

29. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci rozhodne i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 262 ods. 1, § 396 ods. 1, ods. 3 C.s.p.).

30. Pre úplnosť odvolací súd udáva, že pokiaľ sporové strany na podporu svojich tvrdení poukazovali na viaceré rozhodnutia odvolacích krajských súdov, ich závermi nebol odvolací súd viazaný, keďže tieto nemožno podradiť pod ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Žalovaným v odvolacom konaní zdôrazňované časti odôvodnenia rozhodnutí Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 6Obo 283/2003, resp. 7Cdo 191/2021) pritom nijako nespochybnili právny názor a závery prijaté Najvyšším súdom v inom aktuálnom rozhodnutí (sp. zn. 4Cdo 90/2023), z ktorého odvolací súd vychádzal.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).